

שְׁמֻחָה קִטְנָה | טְלִי וַיִּס

טלי וייס

שְׁמִיחָה קְטַנָּה

שירים

קפ"ל

Tali Weiss
A Hint of Joy
Poems

תודה מקרב לב לרון דהן
על קריאתו הקשובה והצעותיו החכמות

הדימוי על העטיפה: שימי שיידר, ארטישוק, 2012
ניקוד: דוד הרבנד
עיצוב ועימוד: סטודיו עפעף
דפוס: גרפוס פרינט, ירושלים, תשפ"ג 2023

© כל הזכויות שמורות למחברת ולהוצאת קפל
kefelmagazine@gmail.com
weisstali@walla.com

מסת"ב 978-965-598-502-3 ISBN

לאחיינתי האהובה שָׁנִי

דבר אינו בלתי אפשרי

צפּוֹר שִׁיר לֹא מִתְאַשֶׁת

כְּשֶׁהַשָּׁמַיִם מִשְׁחִירִים

בֵּין הָעֲנָנִים תִּמְצָא

פְּתַח צַר כְּסֹדֶק

עדינות

בְּאַרְשֵׁת פְּנִיךָ כְּשֵׁאת פּוּגֵשֶׁת
אֶת לֵהט הַמְּצִיאוֹת
וּמְחִיכֶת אֵלַיָּךְ
בְּלִי לַעֲשׂוֹת מְזֵה סְפוּר גְּדוֹל.

בְּאֶפֶן שָׁבוּ אֶת מְנִיחָה יָד
עַל הַכָּאֵב.
בְּמוֹכְנוֹת לַעֲשׂוֹת אֶהְבֶּה
עִם הָאֲחֵרוֹת מְבִלִי לְפַחַד
לְהִשְׁתַּנּוֹת.

אֶת מְלֻטְפֵת בְּעַדִּינּוֹת אֶת הָעוֹלָם
וּכְשֶׁהוּא מְחֹזֵר לָךְ בְּנִשְׁכָּה
אֶת נוֹהֶמֶת
עַד שֶׁהוּא נִרְגָּע.

מרחקים

לְהִסָּס עַד גְּבוּל מְסָיִם
אֲחֵר כִּף לְגִמְא מְרַחֲקִים
עֲצוּמִים שְׂבִנְפֶשׁ
וּלְהִפָּכֶם לְמַלִּים.

הַכְּלִים הַשְּׂבוּרִים
לֹא יִתְקַנּוּ אִוְלָם
כְּלִים אַחֲרִים מְחַכִּים
שְׂיָרִימוּ אוֹתָם וַיִּרְאוּ.

וְלֹא לְשִׁתֵּק כִּי כְּבֹדָה
הַמְּצִיאוֹת וְסִבּוּכָה מִתְמִיד.
וְלֹא לְכִסּוֹת דְּבָרִים יָפִים
עֲדִינִים, בְּמִשְׁקָעִים.
הַרוּחַ, הַרוּחַ פּוֹעֵמָת.

שבר

וַיֵּשׁ שְׂמִים נִשְׁבְּרִים עַל הַגֶּב
וּמוֹתִירִים צְלָקוֹת
יָמִים שְׁבָהֵם אֵין לְמַלִּים מְקוֹם
הַדְּבָרִים נְדָמִים רְחוּקִים אַךְ קְרוּבִים
לֹא שְׁלִי אַךְ
בְּדָמִי.

וַיֵּשׁ שֶׁהַשֶּׁבֶר מְגַלָּה
חַיִּי כְמוֹ יִבְשֶׁת עֵתִיקָה
הַנִּפְרָשֶׁת בְּשִׁמְשׁ לְאַחַר רְעִידַת אֲדָמָה.

פרפר לבן

מתר לך לחיות את החלום.
יתכן שאם תשאלי את המציאות
היא תצחק לך בפנים.

אל תשאלי.
יתכן שתהיי בודדה מאוד.
האם הבדידות לא נוכחת ממילא?

היי פרפר לבן
המרחה בקלות מעל העשב.

עוֹדֵי מְנַסֶּה בְּמַלִּים סְפוּרוֹת לְלִכְד
עוֹלָם מְרַצֵּף תְּהוֹמוֹת
וְאֵת הַבְּדִידוֹת שֶׁהֲלִילוֹת טָבְעוּ בִּי.
לְפַעֲמִים אֲנִי שׂוֹאֵלֶת אֶהְבֶּה כְּדִי
לְהַפְרֵעַ מִכְּאֲבֵי הַגּוּף.

בְּהִירוֹת מְגִיעָה עִם הַתְּבַגְּרוֹת
מִתּוֹךְ צֶעֶר. אֵךְ יֵשׁ שְׂאֵלוֹת
שֶׁלֹּא נֶעֱנוּת. וְשִׁתִּיקוֹת.

בְּחִלּוֹמוֹת אֲנִי נִמְצָאת קְרוֹב מְאוֹד
לְמָקוֹם מְרַחֵק מְאוֹד
כִּלּוֹ אֹר
שֶׁמְרַגֵּשׁ כְּמוֹ אֲנִי.

חוף ים דמיוני

אני לא רוצה להרהר

בדברים שאבדו

בדברים שכאבו

אני רוצה לשבת על חוף ים דמיוני

לבהות באפק הפתוח

ולמקד עיני בסירה קטנה

שחוצה בשקט את כל הגלים

בדרך אלי

אני רוצה להרהר בתנועותיה

ולנכח עדינותה

להרפות

דבר אינו בלתי אפשרי

לְמַשָּׁל, לְהִתְבּוֹנֵן מֵהַעֲתִיד אֶל הָעַכְשָׁיו
לְהִתְיַצֵּב בְּלֵב מְעֻרְבֵּלֵת
לְדַבֵּר בְּבִטְחוֹן כְּאִלוֹ הַמַּלְיָם לֹא
פְּרוּמוֹת, מִתְפּוֹגְגוֹת
בְּשִׁטְפֵי הַזְּמַן.
לְהִתְעַלּוֹת מֵעַל הַכֶּבֶד
וְלַחֹשֵׁשׁ אֶת הוֹד הַשָּׁמַיִם
בְּעוֹדֵי צוּעֵדֵת עַל אֲדָמָה רוֹעֵדֵת.
לוֹמֵר שְׂמִשָּׁהוּ יְקָרָה
וְהוּא יְקָרָה
וְאֵנֶע בְּבִלְתֵי מִשְׁגַּ
כְּמוֹ נוֹעֵד לִי תַמִּיד.

תפילה

לְאֵט הָעוֹלָם שְׂנַעְעִלָם
יָשׁוּב וְיִתְעַלֶּה
וְכָל הַנְּשָׁמֵט יָשׁוּב וְיִתְאַחֶה
אֲנִי מֵאֲמִינָה

הַשֶּׁבֶר זְמַנִּי
הָאֵין הֶכְרַחֵי
וְיּוֹם אֶחָד
יִמְצֵא הַקּוֹל שֶׁאֶבֶד
שֶׁחֶבֶר עָנָן וְאֵשׁ וְאֲנָשִׁים
וְהָאִיר וְכָבֵה וְנוֹתֵר
בְּזִכְרוֹן, כְּנַחֲמָה
וְאֲנִי רוֹאֶה

צְבִירֵי כּוֹכָבִים קְרָבִים
לְאֵטִים.

מה הבעיה

זו רק הצורה של הדברים שמפחידה
בתוכם מודך רך ומכיל

זה רק הזכרון שמתעתע
ברגע זה ההווה חותר אל העתיד

זו רק היד המהפסקת
הלב הרי יודע

את כל הפתרונות

כך לחיות

צעד-צעד, לאט ובזהירות, אומרים
אבל מה עושים עם האש
הצורבת בכפות הרגליים
שורפת בבוטן ומדגדגת באזנים
זו שמשכנעת אותי לבלע הכל
בבת אחת ובשיא המרץ כאלו
אין מחר ולוחשת לי שכך צריך
לחיות - בכוח ותשוקה ועצמה
ולדרש ולעשות מהר מהר
לפני שתגמר
ומה בנוגע לזמן
החולף כסערה על פני

שוליים

א.

כְּשֶׁהַחֶלֶה תְּנוּעָה מְזוּזָה אוֹתִי הַצְדָּה
הַמְלִים נִכְלָאוּ בְּפִי, קְרוֹת.
חֲשַׁבְתִּי, לֹא אֶלְחֵם הַפַּעַם
וְאֶשְׁתַּק.
חֲשַׁבְתִּי, יֵשׁ אוֹר נִסְתָּר בְּשׁוּלָיִם.

ב.

הָעוֹלָם מְזִיז אוֹתִי הַצְדָּה
וְאֲנִי נִהְנִית לְדַמְיוֹן
כִּי צַד הָאֲדוּוֹת שְׁאֲנִי שׁוֹלַחַת
נוֹגְעוֹת בְּאֲנָשִׁים, שָׁם בְּמִרְחָק.

חָשׁוּב לְזִכֹּר

לֹא לְהִשָּׁבֵר

מוֹל הָאֲטִימוֹת

כְּבוֹאֵי לְהִגָּשִׁים אֶת הָרַעֲיוֹנוֹת

הַיְפִים, הַעֲלִיזִים.

לדעתי

העולם יצא מדעתי
ונראה לו כי חריגה אני,
זו בעיניו של
אני נשארת בדעתי.

פעם חשבתי
שיהיה מטרף עלי
ויצא מגדרו
לאהב אותי.

אף פעם לא מאחר

אש

אלו ימים של הוזה מתעתע
ואש.

באפן טבעי את
שוחה באש

משהו פראי זע בך
רוקד

גבולות נפרצים

הכי חשוב לא להבהל
ולשמט בטעות
דברים עדינים

צריבה

כֶּמָה מוֹזֵר,
הֶהְגַּנּוֹת שְׁלִי נוֹפְלוֹת אַחַת אַחַת
וְאֵינִי עוֹצֵרֶת אֶת הַתְּנוּעָה.
צִפְיָה מִתּוֹקָה מְזַנְקֶת
דֶּרֶךְ פֶּתַח צַר שֶׁנִּפְעַר בְּמִקְרָה.

עוֹד לֹא מְאַמֵּינָה,
מִשֶּׁהוּ בִּי תָמִיד דְּרוֹךְ
רוֹכֵן פְּנִימָה
לְצִרִיבוֹת הָעֶבֶר,
מִחֶכֶה לְבָאָה.

נפילתי

וְכִשְׁאָקוּם
רוּחַ אַחֲרֵת תִּנָּשֵׁב
וְצִפּוֹר תִּצְחַק בְּחֵלוֹן
וְאֲנִי אֲאָמִין שֶׁהִיא בָּאָה
לְכַבּוֹדִי
וְאֶכְתֵּב לָהּ שִׁיר.

יבשת אבודה

פַּעַם אִישׁ אָהַב אוֹתִי
וְצִלְקוֹתַי הָיוּ בְּעֵינָיו
נִקְדוֹת חֵן וְשִׁבְלִים
לְסַפּוּרִים שְׂרָצָה לְשִׁמְעַ

השיחה

לו יְכַלֶּה לְהַעֲרִים עַל הַזְמַן,
הִיְתָה חוֹזֶרֶת לְשִׁיחָה
וְהוֹפֶכֶת אֶת כָּל הַמַּלִּים שְׁאֵמְרָה.
הִיְתָה נוֹטֶפֶת צוֹף,
עָלִי כוֹתֶרֶת פְּרוּשִׁים לְפָנָיו.
הִיְתָה מְבַטֶּלֶת אֶת סִימְנֵי הַשְּׂאֵלָה
וּמְזַמֶּנֶה אוֹתוֹ לְנֶקֶד בְּגוֹפָה
אֶת אֲהַבְתּוֹ,
נֶקֶדָה נֶקֶדָה עַד קֶצֶה הַלֵּילָה.

הלילה הוא מאוד לילה

יְדִים מְלֻטְפוֹת אֶת גּוֹפִי
בְּלִילָה שֶׁהוּא מְאוֹד לַיְלָה
יָרַח מִצִּיץ בַּחֲלוֹן
עַל עֶרְסוֹל אֵיבְרֵינוּ הַשּׁוֹתְתִים
גְּעֻגוּעִים
אֲנַחְנוּ שׁוֹתְקִים אֲבָל הֵם גְּלוּיִים וְחַמִּים
לְקוֹל צְרָצְרִים הָאֶהָבָה חוֹדְרֵת
בְּלִילָה שֶׁהוּא מְאוֹד לַיְלָה
וְקוֹרִים בּוֹ דְבָרִים עַל סֵף הַחֲלוֹם
וְעַל סֵף הַתְּהוֹם
וְטוֹב לָנוּ מְאוֹד
בְּעוֹרְנוּ הַנֶּרְעָד
בְּלִילָה הַפְּלֵאִי
שֶׁהוּא מְאוֹד לַיְלָה

הזמנה

בוא נברַח שְׁנִינוּ לְאִיטְלִיָּה
נִשְׁכַּח חֶדֶר לְחֹפּוֹ שֶׁל יָם
וְנִשְׁפַּח מְּכַל מָה שְׂכֹבֵל אוֹתֵנוּ.

בְּעָרְבִים נֹאֵהֵב בְּלֵהֵט אִיטְלִיקִי
נְדַבֵּר עַל הַחֲלוּמוֹת שֶׁלֵּנוּ
נִשְׁתֶּה הַרְבֵּה יַיִן מְקוּמִי
וְנִכְיִן בְּיַחַד פִּסְטָה בְּמִטְבַּח קֶטֶן
שֶׁמִּחְלוֹנוּ נוֹף יִתְכַּוֵּב
לְכַבֹּדֵנוּ.

נְחוּשׁ שְׂאֵלוֹ הַשְּׁעוֹת הַטּוֹבוֹת
בְּיוֹתֵר שֶׁלֵּנוּ,
הַמְּרַחֲקִים שֶׁהָיוּ בֵּינֵינוּ יִשְׁכְּחוּ
עִם טַעַם הַהֶרְפָּתָה.

לֹא נִצְטַעַר עַל כָּךְ אִף פַּעַם.
נִזְכֹּר שֶׁחֲמַדְנוּ אֶת מְלוֹא הַחַיִּים
וְהֵם נִעְנוּ לָנוּ בְּנִדְיבוֹת
וְכָל הַדְּרֵךְ חֲזָרָה
נִצְחָק

פתאום אני

פתאום אני רעש אדמה חזק
ואז נחשול עצום מתנפץ על חוף.
אחר כך דממה מחלטת
וקול צעדיה הקרבים
טורף את דעתי.

פתאום אני רואה אותי בעיני
וזה כואב ומפחיד,
אני רוצה ולא רוצה
לפל לתוף חלת הדבש שלך.

פתאום אני
רוצה
עד בכי

בלב הקיץ

איש פוגש אשה בַּחַם הַיּוֹם
הוא חָכֵם, הוא כָּבֵד חָצָה
אֶת כָּל מַנְהֵרוֹת הָאֵשׁ
הוא לֹא מַפְחֵד עוֹד מֵהֶחֱם
הוא רוֹאֵה אֵשׁ לְפָנָיו
וּמְכַנִּיס אֶת יָדוֹ
אֵשׁ פּוֹגֶשֶׁת אֵשׁ פּוֹגֶשֶׁת אֵשׁ
הוא רוֹצֵה לְכַעַר עַד שְׂכַחָהּ

הָאִשָּׁה נוֹטֶפֶת אוֹר
הָאִישׁ נוֹטֵף חֶשֶׁךְ
הָאִשָּׁה חֲכָמָה, הִיא כָּבֵד חָצָתָהּ
אֶת כָּל מַנְהֵרוֹת הַחֶשֶׁךְ
הִיא לֹא מַפְחָדֶת עוֹד מֵהַחֶשֶׁךְ
הֵם נִתְכַּיִם זֶה בְּזוֹ
הֵם עֲטוּפִים חֶלֶב כּוֹכְבִים
הֵם נִהַר זוֹהָר
בְּלֵב הַקִּיץ

עשינו את זה

עשינו את זה במים

עשינו את זה באש

עשינו את זה במבט

המוזיקה רקדה בגופינו

היינו מוזיקה

חמה, קצבית, יודעת

תני געגועינו

עשינו לנו מקדש

ואיברינו תפלה

שהגשמה

עשינו את זה בתעוזה

אף השמש האדימה

וקנאה

עשינו את זה

והיינו שירה

ויללה

אני זוכרת

את הפעם הראשונה שפגשתי אותך
ליל כוכבים נופלים,
שיחות אל תוך
חלומות נרקמים.

עולה על מטוס
רוח, טבע, מים צלולים,
עירם, שקט, ירח מלא
הבטחה.

מחליפים בתים.
גוף שמח, ננוח
מוזיקה, ספרים, טעימות
אהבה.

שאלות קשות,
חיים מתהפכים.
אני כותבת שירים
על הפרדה.

כשגופה אל גופי קרב

כְּשֶׁגּוֹפָהּ אֶל גּוּפִי קָרַב
מִתְאַחִים אֶט־אֶט הַפְּצָעִים
וּמִשְׁהוּ נוֹשֵׁר מֵהֶם וְנוֹגֵעַ
בְּחֶם בְּשִׁלָּהּ

כְּשֶׁגּוֹפָהּ אֶל גּוּפִי קָרַב
אֲנִי נִסְגָּרֶת כְּדֵי לְהַפְתִּיחַ בְּאֶפֶן אַחֵר
כִּזֶּה שֶׁמִּקְדָּשׁ לְעֵינֶיהָ בְּלִבָּד
וְלִפְנֵי שֶׁמִּנְגֵן לְכַבֹּדֵנוּ הַלִּילָה

יבשת אבודה

את מעין
ואני רוצה לטבל בו ערם
להרגיש צלול ועטוף
להשפך לנקבותיך כמו שכור
כמו משגע, כמו איש
שראה הכל וגלה יבשת אבודה

אני רוצה להפסיק לפחד
אני רוצה להפסיק לפחד להרגיש
בערה גדולה בלבי
מזכירה לי אשה אחת שפעם
הייתי מוכן לתפס עבודה כוכבים נופלים
משהו מת בי
ועדין חולם וחולם וחולם

ריקות

מן המקום בו אין מלים
 אני כותבת לך
 חצית את מחשבותי בסערה
 ומשהו נרעד בי
 היה נדמה לי שנכחת באותו רגע
 במטבח שלי
 נסית להפעיל את הקומקום
 להכין שחר חזק
 ללטרף אותי ואת החתול
 אבל הבית שלי ריק כעת ממך
 ואני עסוקה בצורך
 לשים כל דבר במקומו
 האשליה הגדולה של השליטה בחיים
 לשים כל מלה במקומה
 (לכתב געגוע בלי המלה עצמה)
 לומר את האמת
 (בלי לפחד, בלי לעגל פנות)
 שהיא יפה כמו הלבנה בחלוני
 שהיא מתוקה כמו הלשון שלך בשלי
 שהיא פצועה כמו כל מי שחיים בחשך
 שהיא הזמנה אל המקום
 שאין בו מלים

מקום הפצע

המלים שלך חצו את שריון הלב
וחדרו למקום הפצע
כאב לי, אבל בקשתי
יותר.

הידים שלך חצו את מעטפת הגוף
וחדרו למקום הגעגוע
נטרפתי, אבל בקשתי
עוד.

הגוף שלך חצה את התנגדות הבשר
וחדר למקום הרך
נבהלתי, אבל בקשתי
קח.

הדמיון שלך חצה את החלומות
וחדר למקום האמת
נחבאתי, אבל בקשתי
בוא.

גלימת הלילה

גְּלִימַת הַלַּיְלָה
נִפְרָשֶׁת עַל עָלִים רְטוּבִים
רֶחַשׁ בֵּינֹת הָאֲבָנִים
קוֹלוֹת צְרָצְרִים נִמְהָלִים
בִּילֹת תַּנִּים, הַפּוֹכְבִים
נִלְהָטִים, מְרַצְדִים כְּגַחֲלִילִיּוֹת
פְּרָחִים נָמִים בְּכַחַל עֵמֶק
אֲדִישִׁים לְנוֹכְחוֹתֵינוּ.

אֲנוּ תָרִים אַחַר כּוֹכַב הַצָּפוֹן
בְּחִמוּקֵי הַשָּׁמַיִם
לוֹכְדִים בְּמִבְטֵינוּ נְצַנּוּצִים אֲבוּדִים
כְּמוֹ זְכָרוֹנוֹת רְחוּקִים
מִתְקַרְבִים וּמִתְרַחֲקִים
לְקָצֵב פְּעִימוֹת הָרוּחַ
וּנְשִׁימַת הָאֲדָמָה הַלְּחָה
הַרוֹכֶסֶת גּוֹפֵינוּ בְּמַעִיל עֲשָׂבִים.

הגלעין

אָנִי רוֹצֶה שְׁתַּכַּנֵּס לִי מִתַּחַת לְעוֹר
וְתִרְאֶה אוֹתִי
אֵת הַגְּלֵעִין שֶׁל הַפְּרִי
וְעֵינֶיךָ יִהְיוּ שֹׁמֵשׁ טוֹבָה
וְיָדֶיךָ מְשִׁי וְתָם
יִבְעֲרוּ וְיִשְׁטְפוּ אֶת כָּלִי

וְנִשְׁתַּקֵּי יָחַד וּכְשֶׁנִּדְבַר
נִגְלָה אֵת הַסּוּדוֹת הַכִּי כְּמוֹסִים
עַד אֲפִיסַת בּוֹחוֹת
עַד שִׁכְחָה מְחֻלָּטָה
שֶׁל הָאִסוּרִים וְהִיִּסוּרִים.

זאב בודד

הִיָּה זָאֵב
זָאֵב בּוֹדֵד
חַיָּה בַּמִּסְתָּרִים
מֵאַחֲרַי שְׁמוֹרוֹת עֵינַיִךְ
שְׁתִּיקוֹת וְצִלָּיִם
בַּתְּנוּעוֹת גְּמִישוֹת וְשִׁקְטוֹת
קָרֵב אֵלַי
לֹא יוֹתֵר מִדֵּי
עַד סֵף הַכְּמִיָּהָה
עַד סֵף הַחִידָה
גִּלְהָ אֶת הַמְּעֵט
שִׁיעוֹרֵר בִּי שְׁאֵלוֹת
וְחֶשֶׁק
לְהִלְכֵד
בְּשָׁעוֹת הַקְּטָנוֹת שֶׁל הַלַּיְלָה
אֶמַר לִי
שְׁאַתָּה נִוֵּד
הַשָּׂאֵר רָמְזוּ דַק
שְׁאוּכָל לְאַתֵּר אוֹתְךָ
בְּאֵי רְחוֹק מְכָאֵן
טוֹרֵף אֶת הַחַיִּים

אישה יושבת לבדה בחדר

אִשָּׁה יוֹשֶׁבֶת לְבַדָּה בְּחֶדֶר
חֶרְדָּה.

היא מְנַסֶּה לְהִזְכֵּר הֵיכָן
שָׁכְחָה אֶת עֲצָמָה לְאַחֲרוֹנָה
וּמְדוּעַ הִנְיָחָה לְבָה
בְּמָקוֹם הָאָסוּר.

אִשָּׁה יוֹשֶׁבֶת לְבַדָּה בְּחֶדֶר
וְהַחֶדֶר הוּא הָעוֹלָם
וּבְמֶרְכָּזוֹ בָּאֵר.
היא שוֹלַחַת יָד
וְהַבָּאֵר רִיקָה.

אִשָּׁה יוֹשֶׁבֶת לְבַדָּה
הַיּוֹנָה
נְשִׁיקַת גְּלִים לְחוּף
כְּנִשְׁקֵתוֹ.

רציתי לכתוב לך

לא היית שם בכדי לתפס אותי.
נאלצתי לספג את מורא הנפילה
וללמד לבר,
בנפילה יש מן ההכרח.

אולם כשבאת
ונתת בי מבט חם,
הפכתי שפף נהר עצום
ונרגעתי בין ידיך.

רציתי לכתב לך זאת
ולבקש כי תבוא גם הלילה.

לֹאן שְׁלֵא אֵלֶיךָ - אֲתָה

בְּעֵצָב, בְּרוּחַ, בְּחָלוּם

אֲתָה.

מִבֵּין הִהְרִיסוֹת אֲנִי מַחְלֶצֶת

בְּדַל זְכוֹרֹן

וְהוֹלֶכֶת לְאוּרוֹ עַד קֶצֶה הַמְּרַחֵק

בְּעֵינַיִם עֲצוּמוֹת

אֵלֶיךָ.

לכנת הרבש

אַת כָּל שְׂרָצְתָהּ לוֹמַר לוֹ
 אֶמְרָה בְּלֵילוֹת הַלְּבָנָה הַמְּלֵאָה
 שֶׁהַגִּירָה מִדְּבָשָׁה עַל גּוֹפֶם.
 הִיא לְחֶשֶׁה לוֹ סוּדוּתִיָּה
 וְהוֹדְתָה בְּחֶלְשׁוּתִיָּה, גַּם
 בְּאֵלוֹ שֶׁמְקוֹרֵן בּוֹ, וְהוּא
 הַלֵּךְ וְנֶחְסַר מוֹל עֵינֶיָּה
 כָּל לַיְלָה עוֹד קֶצֶת
 עַד שֶׁנַּעֲלֵם. הִיא חֶלְמָה
 שֶׁהוּא שָׁב וּמְכוּחַ הַחֵלוֹם
 הַתְּמַלְאָה בְּתַקְוָה, וְגוֹפָה
 פְּזוֹר אוֹר חֵם עַל הָאֲדָמָה,
 אוֹר שֶׁרַק הוּא יִזְהָה
 אֶף בְּלֵילוֹת הַחֲשׂוּכִים בִּיּוֹתֵר.

הינה אתה בא

רק אני ואתה יודעים מה הספור
שנכתב על גופינו

הנה אתה בא
להזכר בך חפשי ומאשר
נח על חזי, חפון ברחמי
כמו סוד.

רק אני ואתה נדעהו.

שמחות קטנות

ימים ארוכים חלפו בלי חמדה
עד שהפסקתי להפריע
לעצמי להנות

שמחות קטנות

בְּזֵהִירוֹת, אָנָּא
אֶל תִּבְהִילוּ אוֹתִי
כְּשֶׁאֲנִי שְׁקוּעָה בַּחֶשֶׁךְ.
לְאֵט, כְּמוֹ זְרִיחָה רַבָּה
בְּיוֹם סְתוּי, הִקְיִשׁוּ
עַל דְּלִתִּי.
תִּנּוּ לִי זְמַן לְהִבִּיט בְּכֶן,
לְבַטַּח. שְׂאִינְכֶן טְעוֹת,
שְׂאִינְכֶן מְזֻמָּה
לְרוּמִם וְאֵז לְנִטְשׁ
אוֹתִי, הִלּוּמָה.
בְּרַגְיִשׁוֹת קָרְבוֹ אֵלַי,
חֲמוּת, קוֹרְצוֹת, יְפוֹת.
בּוֹאוּ אֵלַי וְהִשְׁאֲרוּ עִמִּי
קֶצֶת, שְׂמֻחוֹת קְטָנוֹת.

כדי לא להשתגע

אני בורחת אל המתוקים
חולמת שאני בפריז, חבוקה
בגדים זרות וחמות
כותבת מלים מרפאות
כמו: בית, אדמה, אהבה.
שומעת מוזיקה
בוהה בנוף הסתוי
מתרגלת מנטרות פשוטות:
את בסדר, הכל בסדר.
לוקחת פדור, שנים.
פותחת ספר, סוגרת.
חושבת -
כדי לא להשתגע
עלי להתאמץ יותר
או לאבד שליטה לגמרי.
ושוב אני בורחת אל המתוקים,
במתוקים אתנחם.

השליחות שלך היא ליהנות

ואחר כך שאר המשימות החשובות.
העולם קשה ותובעני מאוד
ואת יכולה להיות נערה נצחית שאומרת
לא בא לי
והולכת לספר כוכבים בחוף הים
עם החבר שלך.

קיץ בלתי נשכח

בקיץ ההוא, לפני צבא
 נצלתי מתאוונת דרכים קשה
 והרגשתי שהחיים קצרים.
 אמרתי בן כמעט להכל
 גם לחייות שהפחידו אותי
 אהבתי בכל הגוף גופים רבים
 כאבתי בכל הגוף עד אבדן חושים
 עם ע' על אופנוע כבד בין הרים
 נתתי לנופים לפרע שערי.
 בימים קמתי בתשוקה לבעור
 והיא הלכה והתעצמה לקראת הגיוס
 ואחר כך במדים.
 הייתי צבא של לילות
 מתהוללות בלילות
 הייתי כלי נשק דרוך
 וכונתי ללכבות
 הייתי סערה
 הייתי אילה
 החיים היו בהולים
 החיים היו משגשגים
 ולוהטים

חג

אני לוקחת לעצמי את החפץ
לא לעשות שומדבר,
להתכנס בביתי ולהתרפק
בחיק ספרים, בחם מלים
של אחרים.

מתישהו אני מתפתה להציץ במחשב
עוקבת אחר תמונות חברים מטיילים
מחליטה שאיני מחמיצה דבר
בוחרת לטייל לתוך שיר.

באפן מפתיע, חג ואיני מרגישה בודדה.
אני לא זוכרת מתי בפעם האחרונה
הרגשתי שהכל בסדר כפי שהוא
שהחיים שלי טובים כפי שהם.

כתיבה

אֲנִי עוֹשֶׂה נְסוּיִים בְּחַשְׁמַל
אֲנִי עוֹשֶׂה נְסוּיִים בַּחֶמֶר
הַחַי שְׁלוֹהֵב בִּי
וּמְבַקֵּשׁ לְהִתְפַּשֵּׁט.

ברכת הבית

בֵּית, אֶתָּה עֹטֵף אוֹתִי בְּנֹחִים
מְקוֹר שְׁקֵט
כְּשֶׁהֵבֵל בְּחוּץ רוּעֵד
נִפְשֵׁי וְחַלּוּמֵי יְצוּקִים בָּךְ
דְּמָעוֹתֵי חֲרוּצוֹת בְּכַתְלֶיךָ
שְׂמֵחוֹתֵי וְאַהֲבוֹתֵי בִּיסוּדוֹתֶיךָ
שִׁירֵי הַדִּים לָךְ.

בֵּית, בְּתוֹכִי אֶתָּה
בְּחֻדְרֶיךָ אֲנִי מֵהֶלֶקֶת כִּכְבִּית מִקֶּדֶשׁ
אֶתָּה הַשּׁוֹמֵר עַל הַגְּחָלֹת שְׁבִלְבִי
בְּרַכְתֶּךָ בְּרַכְתִּי
לְוֹאֵי תְּמִיד תַּעֲטֵף אוֹתִי בְּדַרְכֵי
לְוֹאֵי תְּמִיד אֲשַׁמַּע בְּחֻלּוֹנֶיךָ
צִיּוּצֵי צְפוּרִים מְאֻשְׁרוֹת.

בְּרוּךְ אַתָּה הַבֵּית
אוֹצֵר הַסּוּדוֹת.

מה חדש

ציור שמן מתיבש על הכן
סימניה מחבקת בספר ליד המטה
פלים נטושים מחכים בכיור
צלוחית האכל של חתול החצר ריקה
פרחים פוקחים עין עצלה באגרטל בסלון
הטלויזיה סגורה
מייל מעולמות נפש מפתה בחבילת חו"ל בהנחה
הטלפון על שקט בסימן ירח חסר
הזמנתי לערב שירה
לא קבלתי הודעה ממך כבר כמה ימים
בחוץ שרב כבר מתפרק לתוך החשוך
כמה מטלות נדחו למחר
חרדות ליל אמש נשכחו
חדשות בטח יגיעו הלילה
אין חדש
אענה כשאשאל

עבודה לא גמורה

הָעֶרֶב לֹא הָיָה לִי חֶשֶׁק לְצִיר
אֲנִי זְקוּקָה לְאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ עַל הַבַּד
וְשִׁעוֹן הַחֶרֶף כִּבֵּה אֶת הַצְּבָעִים.

וְאוֹלֵי הָיָה זֶה מְשֻׁהוּ אַחֵר:
נִסְיוֹן לְדַחוֹת אֶת הַקֶּץ
לְהַשְׁתַּהוֹת
לְהַתְּבוֹגֵן
בְּפַגְימוֹת הָאוֹר
וְצִלֵּי הַהָר מְאַחֵר.

הָעֶרֶב לֹא הָיָה לִי חֶשֶׁק
לְצִיר

טיפות על החלון

את שומעת טפות דופקות על החלון.
את רוצה לשמע צליל קולו
של גשם, כמו קול חם ממרחקים
עוטרף אותך במתיקות, מבטיח
שיבוא, שימס אותך במגעו.

זה הצער שמטפטף
מהעולם הבוער בחשכת הקיץ

אבל את שומעת טפות דופקות על החלון
ומתרגשת

טקס שמאני

צוֹעֵדֶת בְּשׂוּרָה רָחֵב צְהֵבָה
מוֹלִי עַץ עֵתִיק שֶׁעַל אֶחָד מֵעֲנָפָיו
יּוֹשֵׁב עוֹרְבָנִי
הַמְחַקֶּה אֶת קוֹלִי

אִמָּא אֲדַמָּה שׁוֹלַחַת אֵלַי
בְּטַפִּיפּוֹת קְלוֹת שׁוֹעֵלָה
הַמְצִיבָה בְּפָנַי מְרָאָה
כְּשֶׁעֲשׂוּעַ

לְשׁוֹעֵלָה עֵינַיִם חֲמוֹת וְכֹהוֹת
בְּעִמְקוֹן נִצְנוֹץ שׁוֹבְבֵי אִמָּהִי
אֲנִי חֲשָׂה בְּקִרְבָּתָהּ
וּבְתַחוּשַׁת חֲבוּקָה
לְקוֹל תִּיפּוּף אֵינְדִי אֲנִי
אֲנִי מִתְעוֹרְרֶת

ספר פתוח

סֵפֶר פֶּתוּחַ
קוֹרֵא לִי
לְהַפְסִיק אֶת הַשִּׁיחָה

מִי יִקְרָא אוֹתִי
הִיא לֹא
הַשְּׂאֵלָה הַנְּכֹנֶה

לְעֵתִים קוֹל -
אִף אֶחָד לֹא שָׁם לֵב אֵלָיו
עַד שֶׁהוּא שָׁר

בְּשִׁירִים
אֲנִי מְגַשֶּׁמֶת
נָחָה עַל זֶהָב הַמְּלִים

האישה עם עור הזהב

אם החיים מקאיבים לי

אין טעם

להקאיב להם בחזרה

מה יצא לי מזה?

מה ירפא בי מזה?

תיקון

קִשָּׁה לִי לְהוֹדוֹת
שֶׁהַקֶּלֶקוֹל גָּדוֹל מִדִּי
עָמַק מִדִּי
וְשֵׁאִינִי יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת דְּבָר
רַק לְהַנִּיחַ פֶּלְסֶטֶר
עַל הַשֶּׁבֶר
הַמְהַדְהֵד כְּצַעֲקָה
שֶׁבְּלִילוֹת אֲנִי חוֹנֶקֶת
וְטוֹמְנֶת בְּכִיס נִסְתָּר בְּגוֹף
שֶׁאֲחַר כֵּן כּוֹאֵב.

יש לקוות

אל תלכי עד הקצה.
אל תקשיבי לחיות הלילה המפתות
בלשוון רכה, ללכת לאבוד ביער.
יש לקוות,
מעט ולצט כמו טפטוף.
בבת אחת לא תצליחי לרוות.

אל תלכי עד הקצה.
גם כשאי אפשר עוד
עקבי אחר פרוור
אור חם
כשיר.

הִיפָּה

הִיפָּה, זֶה שְׁנַגְעָתִי בּוֹ.
בְּגִלְמֵיּוֹתוֹ. בְּטִבְעוֹ הַפְּשוּט.
שִׁדְעָתִי אוֹתוֹ בְּכָל נִימִי. בְּנַפְשִׁי.
הִיפָּה הַמְּמָשִׁי הַחֲלוּמִי. הַנִּסְתָּר.
הִיפָּה שְׂאִיִן יִפָּה מִמְּנוֹ.
אֲנִי רוֹאָה אוֹתָהּ מִבְּעַד לְלְבוֹשָׁהּ הַמְּחֻשָּׁף.
כּוֹכֵב, בּוֹדֵד, אֶהוּב.

פלא של ממש

פלא של ממש שהחיים חלצו אותי בשלום מן החיים.
פלא של ממש שההקסמות מן ההרפתקאות המסכנות חלפה
והבית מבצרי.
עם זאת, הילדה הפנימית תמיד מתענגת במשחקים,
וחית היליה תמיד מחפשת מרחבים.
היום אני רוצה לדמין אפק, אותי כאשה זקנה ומרצה,
הכותבת שיצה לאור המנורה. החיים לא מבטיחים לי דבר,
אז מה.

שפת הצפרדעים

פַּעַם הִיִּיתִי תַמִּימָה גְמוּרָה
וּבְלַעְתִּי צְפַרְדָּעִים.
לֹא חֲשַׁדְתִּי שֶׁהֵן כָּאֱלוֹ,
אֲךְ שֶׁקָּרְרוּ בִּי יָמִים אֲרָכִים.
עֲבָשׁוּ זֶה קוֹרָה הַרְבֵּה פְּחוּת,
וְעַם טַפַּת מְזֹל
זֶה יִפְסַק כָּלֵל.
לֹא עוֹד אֶבְלַע אוֹתָן שְׁלֵמוֹת.

האישה עם עור הזהב

היא היתה סגורה כמו אבן
שום צליל לא חדר לדממתה
היא היתה שקועה בחשך
כמו חיה במעמקי ים

בלילות היתה מדברת לעצמה
וחולמת על מלאכים
קרבים אליה
ועורה נוטף זהב

יום אחד היא העזה
להפתח בפני אדם אחר
והוא פצע את רוחה
ושוב נסגרה כאבן

בְּלִילָה תִּכְנְנָה לְבָרוּחַ
לְמָקוֹם שָׁבוּ תִּמְצָא מְנוּחַ
אוּלַי אֵי יִרְק עִם תְּכִים וּדְקָלִים
אוּלַי שָׁם תִּנְצֹל, חֲשָׁבָה

וְעַם תִּקְנֶה זֹה הַתְּעוֹרָרָה
אֶל עוֹד בְּקָר אֶפֶל
כְּחֵיה בְּמַעֲמָקֵי יָם
נִטְפֵי זָהָב עַל עוֹרָה

מרוֹב שיש לי מה לומר

איני אומרת כלום.
הכל נדחס למקום נדח בתודעתי.
רק בלילות מתפרצים דמויים עזים
הנשפכים בבקרים.

אבל אני סולחת לעצמי
על השתיקות ועל
השורות היפות שנעלמו
כי אני יודעת
שהמלים חכמות ממני.

הלכתי

הלכתי אצל מי שהציע לי יותר חיים
ינה וולך

הלכתי למי שהציע לי יותר אהבה
הלכתי למי שהקשיב
הלכתי רק למקומות קרובים
הלכתי כדי להזכר בתשובות ישנות
הלכתי כדי להתחבר מחדש לחלומות
הלכתי עם מטרה לשחרר ושחררתי
הלכתי כדי להבין
הלכתי אל קצה החשך
הלכתי אל קצה האור
הלכתי עם פצע פתוח
הלכתי עם תקוות קטנות בלבן
הלכתי לחפש אנשים תמימים
הלכתי אל המלים, השירים, הספורים
הלכתי בכוח ובלי כוח
הלכתי למצא רפוי
הלכתי להמצא
ועודני

על הפחד

עלי להודות
הוא שומר עלי
ערה

אני אוחזת בו
כבחר טוב
שיאמר לי
את כל האמת

בעזרתו אני מתכננת
בחשכה
את המסעות הנועזים ביותר

לאחר מכן הוא מרגיע אותי
שלא יטש אותי
מהצעד הראשון

ואז אני נרדמת בזרועותיו
נשימתי קלה

השקט שאחרי

אֲשִׁיר כְּדִי לֹא לַחֲשׁוֹב
עַל דְּבַר מָה חָסַר סְבוּי
הַחֹלֶף כְּצֵל בְּנִשְׁמָה הַתְּאֵבָה
כְּמוֹ כְּאֵב עָמוּם שֶׁלֹּא מְרַפֵּה
גַם בְּשַׁעַת הַחֶסֶד.

אֲשִׁיר כְּדִי לְזִכֹּר
בְּדִירוֹת זָרָה
וְחֵם פְּעוֹר אֶל הַרוּחוֹת
כְּמוֹ מַפֵּץ נְדִיר.

אֲשִׁיר כְּדִי לְמִצָּא רְגֵעַ
מִנּוּחָה בְּתוֹךְ הַשְּׁקֵט
שֶׁנִּשְׁאַר.

שום מילה

מָה שֶׁלֹּא כָּתַבְתִּי אוֹלַי לְעוֹלָם לֹא יִכָּתֵב
מָה שֶׁלֹּא הִשְׁגַּתִּי אוֹלַי לְעוֹלָם לֹא אֲשִׁיג
מָה שֶׁלֹּא חִוִּיתִי אוֹלַי לְעוֹלָם לֹא אֶחְוֶה
אֲכַל זֶה לֹא כּוֹאֵב
כּוֹאֵב מָה שֶׁהִיָּה לִי וְאֶבְד
מָה שֶׁזָּכַרְתִּי וְנִשְׁכַּח
מָה שֶׁצָּרוּב בְּגוֹף
וְשׁוּם מִלָּה לֹא תִכְסֶּה
תְּהוֹמוֹתַי.

אורות

אינם כבים כשהם שמורים בלב.

זכרון –

עור נוגע בעור

באור העדין של השקיעה.

ובין סדקי הימים

מציץ, לעתים בהפתעה

אור זהב נוגה,

כמו שלאונרד כהן שר.

סדר השירים

דבר אינו בלתי אפשרי

9	עדינות
10	מרחקים
11	שבר
12	פרפר לבן
13	[עודי מְנַסֶּה]
14	חוף ים דמיוני
15	דבר אינו בלתי אפשרי
16	תפילה
17	מה הבעיה
18	כך לחיות
19	שוליים
20	לדעתי
21	אש
22	צריבה
23	נפלתי

יבשת אבודה

27	השיחה
28	הלילה הוא מאור לילה
29	הזמנה

30	פתאום אני
31	בלב הקיץ
32	עשינו את זה
33	אני זוכרת
34	כשגופך אל גופי קרב
35	יבשת אבודה
36	ריקות
37	מקום הפצע
38	גלימת הלילה
39	הגלעין
40	זאב בודד
41	אישה יושבת לבדה בחדר
42	רציתי לכתוב לך
43	[לְאֵן שְׁלֵא אֶלְךָ]
44	לבנת הרבש
45	הינה אתה בא

שמחות קטנות

49	שמחות קטנות
50	כדי לא להשתגע
51	השליחות שלך היא ליהנות
52	קיץ בלתי נשכח
53	חג
54	כתיבה

55	ברכת הבית
56	מה חדש
57	עבודה לא גמורה
58	טיפות על החלון
59	טקס שמאני
60	ספר פתוח

האישה עם עור הזהב

63	תיקון
64	יש לקוות
65	היָפָה
66	פלא של ממש
67	שפת הצפרדעים
68	האישה עם עור הזהב
70	מרום שיש לי מה לומר
71	הלכתי
72	על הפחד
73	השקט שאחרי
74	שום מילה
75	אורות

תודות

תודה גדולה למשפחתי על התמיכה המתמשכת ביצירתי:
להוריי ד"ר שושנה ואברהם וייס, לאחותי ד"ר נירית וייס-בלט,
לבן זוגה אלעד בלט, לאחיינתי שני בלט ולסכתי טובה
רבינוביץ ז"ל.

תודה למשורר והסופר רון דהן על עזרתו החשובה בעריכה.
תודה לצופיה ולדוד הרבנד ולכל צוות סטודיו עפעף על
שירות מקצועי ונעים בכל שלבי הפקת הספר.
תודה לחבריי ולחברותיי מעולם הספרות והשירה.
תודה למשוררת הנפלאה גאולה הודס-פלחן ז"ל על חברותנו
רבת השנים.

תודה לאומן שימי שיידר על יצירה נהדרת לעטיפה.
תודה לדלית פרידמן על עיצוב הלוגו ל"קֶפֶל".
תודה לכל הקוראים והקוראות את ספריי ושיריי.

בשנים 2017–2018 ערכתי את כתב העת המקוון לשירה
"קֶפֶל". פורסמו עשרה גיליונות עשירים בכל טוב. ייתכן
שאשוב לערוך אותו. החלטתי לראשונה להוציא לאור ספר
שירה בהוצאה עצמית, עם המותג של כתב העת.
כעת "קֶפֶל" הוא בית הוצאה לאור של ספרי.
תודה לכל מי שתמכו בי בהחלטה זו.

